

надлежности и сега ми е толкова тежко, че, сякаш, ще се пржсна. Всичко това се върти в стомаха“.

— „Много добре, много добре“, — отговори сжрдито мечока. „Разбира се, мжжт и жената не трябва да си делят всичко, каквото намерят. Вчера аз ти донесох половината медени пити, макар че пчелите се нахвърлиха на мене. Добре че беше дебелата ми козина. Ти си голяма лакомница и не си добра жена. При това, аз повече от тебе се грижа за прехраната на нашите две деца“.

След този разговор мечокът и мечката сжрдити застанаха в двата жгжла на пещерата и задремаха, с подпрени глави на лапите си. Слжнцето тжй силно печеше, че пот като вадичка течеше от козината им.

Мечока скочи, поотжрси козината си и изржмжа:

— „Жено, жено, защо ти изяде бржснаря?! Той щеше да ми остриже козината и след това щеше да бжде по-вкусен“.

Мечката отговори:

— „В града, зад гората, има много бржснари. Затичай се и дай да те острижат, както искаш“.

Мечока стана, решен да изпжлни умната мисжл на жена си и се запжти кжм града. Слжнцето се тжй силно печеше, та още всички животни бяха скрити в дупките си. Цветята бяха клюмнали главички. От езика на мечока падаха потни капки, а поржсеха ли те цветята, те се сжбуждаха и мисляха, че вали джжд. Щом мечока стигна до края на гората, изправи се на задните си крака и почна да обмисля своя план и да разглежда околността.

Той забеляза високото черковно кубе и червените покриви на кжщите и видяпжтя за града.

— „Ето, там ще намеря някой бржснар“.

Когато мечока вървеше вече по улицата, всички деца бягаха уплашени и се криеха. Тжрговците, от страх, затвориха дюгените си. Всички хора се изпокриха.

Но мечока продължаваше пжтя и диреше бржснарски дюген. Най-после той се спре. Пред една бржснарница стоеше бржснаря, а върте бяха трите му